

Beer Brom, de verhuizer

Beer Brom zat op de stoep van zijn huisje. In zijn voorhoofd zaten diepe denkrimpels. Beer Brom had het moeilijk. Hij wilde zo graag geld verdienen, maar hij wist niet hoe! Opeens bedacht hij iets.

Uit zijn schuurtje haalde hij een pot rode verf en schilderde met een dikke kwast op zijn voordeur:

HIER WOONT DE VERHUIZER BEER BROM.

Toen dat klaar was ging hij weer op de stoep zitten en wachtte tot er een klant zou komen.

Na een uurtje stopte er een mooie, dure auto.

Achterin zat Mevrouw van Wasbeer tot Sneeuwveld.

Het raampje ging naar beneden en heel deftig sprak ze:

‘Beer Brom, ik wil verhuizen. Kun je me morgen helpen?’

‘Zeker, Mevrouw. Hoe laat moet ik bij uw huis zijn?’

‘Om acht uur, Brom!’

‘Goed, Mevrouw van Wasbeer tot Sneeuwveld!’

De volgende morgen, precies om acht uur, stond Brom met zijn oude auto voor de villa van Mevrouw Van Wasbeer.

Toen hij gebeld had, deed het apendienstmeisje,

Platneusje, de voordeur open. Ze bracht hem naar een mooie kamer en zei:

‘Begint u hier maar, verhuizer!’

‘Hier?’ zei Brom ongelovig.

Er was niets ingepakt. Alle meubels en snuisterijen stonden zoals het hoorde.

‘Weet je zeker, dat het deze kamer is?’ vroeg hij nog.
‘Er is hier nog niets ingepakt!’

‘Mevrouw vindt het beter, dat u voor haar inpakt. Ze is bang iets te breken, ziet u. En u bent het inpakken immers gewend, hè?’

‘Ja, ja’ bromde Brom en krabde eens achter zijn oor.

‘Ze moesten eens weten!’ dacht hij.

‘U breekt zeker nooit iets, hè?’ vroeg Platneusje lief en keek hem met haar ronde apenoogjes guitig aan.

‘Ik?? Eh... nee...’ zei Brom aarzelend.

‘O ja,’ ging Platneusje verder, *‘Mevrouw heeft ook nog gezegd, dat als u geen kisten genoeg hebt om alles in te pakken, dat wij er nog wel een paar hebben. Ze staan in de kelder.’*

‘Haal ze dan maar vlug!’ commandeerde Brom krachtig.

Platneusje verdween snel en kwam terug met één kist. Buiten adem zette ze die in de kamer neer.

‘Er staan er nog drie,’ pufte ze.

‘Laat maar. Ik heb voorlopig aan één genoeg.’

Platneusje liet haar oogjes eens door de kamer dwalen en zei toen:

‘Dat alles kan toch niet in één kist?’

‘Dat zijn mijn zaken!’ bromde Brom. *‘En nu wegwezen want ik moet werken!’*

Giechelend liep Platneusje weg.

‘Wat een krielkip,’ mompelde Brom kwaad. *‘Ze doet niks anders dan stom lachen.’*

Hij pakte een stoel, klom er op en tilde een spiegel met een brede, gouden lijst van een haak aan de muur. Wat was dat ding zwaar! Brom kon hem niet houden en zwaaide met de spiegel heen en weer. Die gleed tenslotte uit zijn handen en kletterde in duizend stukjes op de grond uit elkaar. De scherven spatten in het rond.

‘Oef, is dat schrikken,’ mompelde Brom. *‘Jammer van die mooie spiegel. Maar niet getreurd. Een beetje pech mag een verhuizer wel hebben.’*

Vol goede moed ging hij verder.

Op een hoge kast stonden vijf stenen kommen.

‘Die zal ik er eens heel voorzichtig afhalen,’ sprak hij tot zichzelf.

Hij klom op een...